

JUSTITISMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Udenrigsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 21. marts 2017
Kontor: Lovafdelingen
Sagsbeh: Lisa Holm Petersen
Sagsnr.: 2017-0032/21-0013
Dok.: 2231637

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 130 (Alm. del), som Folketingets Udenrigsudvalg har stillet til justitsministeren den 22. februar 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Nikolaj Villumsen (EL).

Søren Pape Poulsen

/

Rasmus Kieffer-Kristensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 130 (Alm. del) fra Folketingets Udenrigsudvalg:

”Er det regeringens opfattelse, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Szabó og Vissy mod Ungarn af 12. januar 2016, hvor den ungarske regering blev dømt for krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, er udtryk for den uheldige udvikling i retning af dynamisk fortolkning af konventionen, der begrænser nationalstaternes muligheder for at agere, som regeringen ønsker at imødegå i forbindelse med nedsættelsen af den såkaldte taskforce og initiativer under det danske formandskab i Europarådet i 2017-18?”

Svar:

1. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *Szabó og Vissy mod Ungarn* af 12. januar 2016 omhandler en lovgivning indført i Ungarn i 2011 vedrørende hemmelig overvågning i terrorsager.

I dommen udtalte Menneskerettighedsdomstolen, at det i lyset af terrortruslen er naturligt, at staterne anvender moderne teknologi, herunder til omfattende overvågning af kommunikationsmidler, for at forhindre forestående terrorhandlinger. Menneskerettighedsdomstolen fandt imidlertid ikke, at den konkrete lovgivning, som gav de ungarske myndigheder vidtrækkende beføjelser til – uden retskendelse – at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, indeholdt tilstrækkelige retsgarantier for at forhindre misbrug.

Domstolen lagde bl.a. vægt på, at indgreb kunne iværksættes uden en retlig prøvelse og uden foretagelsen af en nærmere vurdering af indgrebets nødvendighed. Der var tale om indgreb, som potentielt kunne omfatte en meget stor personkreds, herunder personer, der ikke var under mistanke for en forbrydelse. Personer, som havde været udsat for indgreb, ville typisk ikke ville blive orienteret herom efterfølgende, og de havde derfor i realiteten ikke mulighed for at klage over indgrebet. Samlet set levede lovgivningen dermed ikke op til de minimumskrav, som følger af artikel 8 om retten til privatliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

2. Jeg finder ikke, at der er grundlag for at rejse spørgsmål ved Menneskerettighedsdomstolens fortolkning af artikel 8 i den omtalte afgørelse, som ligger inden for Menneskerettighedsdomstolens faste praksis på området.